

Sírva született a nap

*Korán keltem ma: fáradt szemembe
még a hajnali bágyadt madarak
néztek... Oly hirtelen
jött az autó... S fájdalomát egy kutya
háromszor sírta
el az égnek.*

(Nagyfalusi Tibor fordításai)

MAGYAR V. LASZLÓ VERSEI.

Nyári délután

*A mérges nap megállt a száraz égen
— az ég: fordított, kék üvegkehely —
forró sugár vakít a néma kéken
s' enyhítón még a szellő sem lehel.*

*Rezgő testét a sarkon pára nyújtja
és úgy tűnik: ha majd lemegy a nap,
izzik tovább a macskaköves utca
s a heves színek világítanak.*

*Elindulok, a hőség meg nem állít,
— hisz a szívemet tükrözi a táj...
poros cipőben ballagok a gátig,
s nézem, mint telik színig az uszály.*

*A mozdulatlan levegő is perzsel.
A Tiszaparton éget a homok,
s mégis — dacolva tomboló meleggel —
egy-két sovány, de szívós fa topog.*

*A sárga parton lomha árnyék ballag,
ladikon ring az álmos csobbanás
és ott, ahol vizet merít a hajlat
hálót javítgat két öreg halász.*

*A szám szélén az izzadságom íze.
Fejem fölött a nyári nap megállt,
de gyöngyöző, friss hang csobog, hűsítve:
kacagás cseng a langyos vízen át!*

Hajnalig

A mindenség ékszerei
összezsenedülnek, mikor moccan az éj,
s csilingelnek az aranytestű csillagok.
Az éjszakát lesem,
sötét zugokból,
figyelmesen.

Koppanások fedik az utat,
párok sietnek haza,
elhaló lépteik
játékosan összesimulnak.
Utánuk ragyog, sokáig bámul a hold
s puha felhők rongyos szőnyegén
egyszer csak halkán elgurul, —
hogy mire ideér
a hosszuleptű felnőttekkel,
iskolába siető kisgyerekekkel,
sírással, nevetéssel fésülködő
reggel:
másnak ragyogjon, másutt
vigyázza az álmok fordulását
— mint ahogy tennem én is: szépen,
mindentudó mosollyal nézném
a hangyaboly világot
s gömbölyödnék, lássák
hol vagyok,
honnan reszket a fény oly szívesen,
de mégis keményen
markolva settengő árnyak torkát,
míg az alvók pilláján
szelíden rezzen
a nyugalom —
füves felhőkön,
puha mezőn poroszkál a hold
és megmozdul a szívemben valami
— fordulnak a csengő csillagok.

Felémnyúl az utca, hogy kérges tenyerébe fogjon
— mint gyermekkoromban arcomat anyám —
s én a szemébe nézek, mit akar?
Kérdez talán?
Imbolygó részeg dalol,
fel-felhorkan egy távoli mozdony.
Nem szólt az utca, nem történt semmi,
a csillagszengést sem hallotta senki,
de tudom,
valahol
vének álmatlan panaszát
nyöszörgi az ágy, —
élet fogan
szeretők új csókra feszülő mozdulásában, —
s az asztalokon ébresztőórák
típegnek
a törékeny percek felé.

... A távolságban elveszett a hold.
Aki korán akar kelni: most nézi meg az órát hunyorogva
s megfordul, szunnyad még kicsit.
Nagyszemű fejek a gyárak
s bennük,
mint fáradt gondolatok,
emberek —
s pihent karokkal felkészül már a váltás, —
A tanyák fiai
hangos szóval riasztják az udvart
— sojk a dolog.

Asszonyuk zsúfolt
kosarakkal gondol a piacra,
mely nemsokára
kibomlik az utca derekára nőtt tér
fekete batyujából. —
S én csak lesem a múltó éjszakát,
összegyűjtöm,
ismerem a kamasz-lányt is,
akí álmái pihés vánkosán
szerelmes titkait szövi
— rég felszáradt
a párnára hullt gyöngypatak —
arca parazsán
mosolyvirág nyit.
— s mintha látnám a férfit, aki
fogcsikorgatva
emeli izzasztó álmait.

A hangok, mint kezes madarak
kísérnek,
vállamra szállnak,
kabátomba törli arcát a szél,
szememre ráragadtak
a fények,
zsebembe lapul a fojtó szagot párolgó pinceablak,
nyeremen sínek vonalai,
huzalok
keresztézik egymást,
hajamba lombosodik a fák némasága, —
homlokom mögött forr, amit
éreztem, láttam:
a sötétbe süppedő tarkaság,
örömök,
tragédiák,
boldogságok,
álmok
összekuszált szövevénye,
s onnan gombolyodik le a nappal,
világosabb, de sokrétű,
ezerágú emberfonalakkal.
Nyújtózik már a város,
hosszú, álmos mozdulattal,
s kibontott, szőke hajjal,
felhődunnákon
mozdul az égen a hajnal.